

[Knud Kristensen.]

Men jeg forstod da ogsaa, at naar man vendte sig saa voldsomt derimod — det var specielt det ærede Medlem Hr. Rager, i nogen Grad ogsaa den højtærede Socialminister —, saa var det af Hensyn til den Agitation, som Kommunisterne vilde føre. Men er vi kommet saa vidt, at to Mand fra kommunistisk Side skal bestemme, hvad der skal staa i en Lov? Der blev ikke argumenteret med, at det, vi foreslaar, var urigtigt. Nej, der blev advaret mod, at Kommunisterne skulde faa et Agitationsnummer. Men jeg siger, at hvis Kommunisterne med deres to Mand har saa megen Magt, at de kan bestemme Flertallets Stilling herinde, saa er det Flertallets Fejl, og det er ikke Kommunisternes Magtstilling, der gør, at de øver Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet.

Saa vil jeg gerne ogsaa knytte et Par Bemærkninger om Lønforholdene hertil. Hvad er det, vi her har sagt? Den ærede Ordfører for vort Parti har jo gjort Rede derfor; men nu siger Ministeren, at det er helt forskellige Forhold fra dem, man har i Arbejdsløshedsloven. Ja, enten det nu er forskelligt eller ikke forskelligt, er Forholdet dog dette, at hvis man ved de offentlige Foranstaltninger til Afløsning af Arbejdsløsheden stiller dem, der deltager deri, lige saa godt eller maaske bedre end dem, der selv skaffer sig Arbejde, saa aflaster vi ikke Arbejdsløsheden — det kan vi være sikre paa —, saa fremmer vi den; det er næsten et Middel til at producere Arbejdsløshed, hvis man stillede sig paa den Maade.

Hvorfor har man ikke taget det Ændringsforslag, hvis man er enig deri? Hvis man mener, at de ikke maa faa saa meget som de, der selv skaffer sig Arbejde, hvorfor gaar man saa imod det? Nej, selvfølgelig er man ikke enig deri, og derfor gaar man imod det, det er ganske klart. Men saa er det, vi siger, at det er ikke noget Middel til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, det er et Middel til at fremme Arbejdsløsheden. For hvorfor skulde de, der finder, at de har det bedre og maaske kan faa højere Fortjeneste ud deraf end de, der selv kan skaffe sig Arbejde, gaa hen og søge andet Arbejde, hvorfor skulde de gøre sig den Anstrengelse?

Det forekommer mig, at man ved at stille Midler til Raadighed fra det offentlige Side paa en saadan Maade, at de paa-gældende ved dette Arbejde kan faa mere, end de normalt kan faa ved et tilsvarende Arbejdes Udførelse, i høj Grad er med til at undergrave netop Bekæmpelsen af Ar-

bejdsløsheden, og jeg skal complimentere Det konservative Folkeparti til dets Stilling over for Regeringen paa dette Punkt. De giver her Regeringen og Fagforeningsledelsen en Magt i Hænde, hvorved de bliver i Stand til at hæve Lønnen op over det, der normalt kan gives, idet man jo kan byde mere fra det offentlige Side. De er endvidere med til at give dem Midler i Hænde, hvorved de undergraver det, som dog altid har været Princippet i Arbejdsløshedslovgivningen, nemlig at det maa være en Fordel selv at skaffe sig Arbejde fremfor at faa Hjælp fra det offentlige.

Derfor siger jeg til de ærede Medlemmer fra konservativ Side, at her synes jeg, at de har bragt sig i en Situation, som er i Modstrid med den Stilling, de i øvrigt har taget til Arbejdsløshedslovgivningen; de gaar endvidere med til noget, der vil være ganske nedbrydende for de almindelige Bestræbelser fra de unges Side for selv at skaffe sig Arbejde.

Al Tale om, at vi ikke interesserer os for at skaffe Arbejde til de unge, er urigtig. Der er ingen Udtalelser fra vor Side, der er aldeles ingen Handling, man kan henvise til, det er kun noget, der paastaas, og som ingen Hjemmel har i Virkeligheden. Vi ønsker disse Arbejder sat i Gang, og vi ønsker, at der ydes Bidrag dertil; men vi ønsker ikke at stille som Betingelse, at det saa godt som altid — normalt — skal være en Blanding af Arbejde og Sport o. s. v.; selv hvor der ikke kan skaffes en saadan Blanding, mener vi, Arbejdet ogsaa kan have sin Værdi; det maa dog stilles i første Linie.

Jeg kan ikke se rettere, end at de Ændringsforslag, vi har stillet, i Virkeligheden danner Basis for en fornuftig og god Lovgivning. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, som Venstre har stillet i Udvalget.

Ordføreren (Bomholt): Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen havde Ord nok, Skyer af Ord, men jo flere Ordene blev, des fattigere blev i Virkeligheden Talens Realitetsindhold. Efterhaanden fremgik tydeligt nok dette: Vi vil intet — og for at camouflere denne Intethed stiller man Forslag om en Tvangsforanstaltning efter nationalsocialistisk Mønster. Denne Kendsgerning nytter det ikke noget, at man nu prøver at vride sig fra, selv ikke om Venstre udvælger en Ordfører Nr. 2 for at komme den betrængte lille Førstemand til Hjælp.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har som Medlem af det Udvalg, der var ned-